

CINEMA I DISCOS

Un film sobre el diable

Hom ha criticat mantes vegades a D. W. Griffith la seva dèria de predicador, que donen a alguns dels seus films tota l'aparença d'un sermó moralitzant. Si és incontestable que tots els més grans artistes en produir les seves obres han tractat d'influir, damunt dels seus contemporanis i s'han proposat, per tant, en cert sentit predicar, no és menys cert també que l'obra d'art es deu abans que tot a si mateixa i que la preocupació de servir pot, en passar a primer terme en la ment del productor, malmetre la puresa i la integritat de l'obra artística. Així, doncs, no creiem just criticar en la forma al·ludida al genial director americà, en posar al ser-

Potser va ésser la figura d'A. Menjou el que va suggerir a Griffith la idea del seu film. Estem fets a veure en aquest actor la personificació del tipus «amoral», de l'home que no viu sinó pel plaer, i que en s'abarat refinat està sempre disposat a menjar el millor tall — en perjudici naturalment d'un tercer —, que no pensa mai en el reuma i per qui la vida és un èxit. H. Heine ja ens informà espiritualment que el diable és, si fa no fa, un individu així, no lleig i geperut com creuen les lectures del P. Claret, sinó tot el contrari. Gens desplaent, ell és la cortesia i el bon humor personificats, un amic brillant com se sol dir, la fortor de sofre del

Visca el cinema parlant!

J. Feyder, el gran cineasta francès, tot just arribat a Hollywood es declarà convençut de la nova modalitat del cinema i ha fet unes manifestacions remarcables que ens apressen a traduir per als lectors de MIRADOR:

Jo orec en el film parlant. Com tothom, he passat per una primera etapa: film sonor, sí; parlant, no! Etapa absurda, puix que hom cau tot seguit el film parlant, donat que una cinta sonora amb rètols dona una impressió de surditat. És un gènere híbrid: sense esdevenir.

¿Per què hom sentirà uns sorolls i no pas els altres?

El valor espectacular del film parlant és indiscutible; però jo vaig més lluny. El film parlant comporta totes les possibilitats d'un art cinematogràfic ampliat, deslliurat finalment dels cartells, augmentat de totes les emocions sonores.

Durant molt temps hem dit, parlant del cinema silenciós: «Es un art infant». Hom repetia això d'any a any; l'infant no creixia; finalment hem vist que no era un infant, sinó un nan.

Estació definida, ja que el film silenciós resta un instrument incomplet, almenys per l'ús a què se'l destina, és a dir, per contar històries, drames o comèdies.

Es això un problema insoluble, una acrobàcia permanent, tan impossible com pintar una miniatura amb un pinzell gruixut.

Els assumptes que convenen expressament al cinema silenciós són restringits. Més que assumptes, hom podria dir temes. Tema de la locomotora, del torrent, de la cursa de carros, del mar, etc.

Temes que no poden sinó interessar a una élite, capaços d'apreciar per ells mateixos els ritmes visuals, alguns efectes dinàmics, algunes interpretacions i deformacions fotogràfiques; tot el que en efectiu, resta el principal mèrit i la real conquesta del cinema mut.

Però des del moment que voleu sortir d'aquest domini relativament restringit de les emocions rítmiques, i que us proposeu fer psicologia, analitzar un sentiment amb matis, indispensable per a fer llum en la vostra història, per a donar-li el color i el relleu que sobrepassi l'interès dels sols fets bruts, us trobeu de nou amb el problema insoluble: la miniatura amb el pinzell gruixut.

Plorar la fi del film silenciós? Aquest no és el cas, puix que les descobertes tècniques i artístiques del film silenciós resten adquirides.

El moviment cinemàtic, el ritme visual, la coordinació dels objectius, la interpretació òptica, passen al film sonor.

Al ritme cinemàtic que resta essencial, vénen a afegir-s'hi els innombrables ritmes dels sorolls de la música i dels mots; combinacions infinites que fan del cinema sonor una mitjà d'expressió complet, d'una riquesa il·limitada, un espectacle de possibilitats més nombroses que el cinema mut, el teatre i el music-hall reunits.

Fins ara la majoria dels films sonors no són sinó peces de teatre ràpidament fotografades; diu la majoria perquè algunes són ja remarcables i expliquen els entusiasmes. Films com *Allèluia* de King Vidor, *Burlesca* de C. Cromwell i *Thunderbolt* de Henberg, marquen etapes convincentes. Aquestes obres tenen totes les qualitats dels films silenciós; i el moviment cinemàtic i el ritme de les imatges hi imperen sobiranament, però l'interès de l'emoció hi són augmentades de tota l'amenitat del so i de la paraula utilitzades amb habilitat, discreció i art.

Hom no troba en aquests films les concessions puerils del so pel so, aquells intermedis musicals arbitraris, que eren el defecte dels primers «talkies».

El drama cinemàtic sonor és abans que tot cinema i no pas teatre fotografiat. La diferència fonamental pot expressar-se així:

Al teatre la situació és creada pels mots; al cinema és la situació que provoca els mots.

Es a dir que el cinema no s'aproxima al teatre, del fet de conèixer les paraules; en resta ben distint i continua essent un art diferent, però ampliat i emancipat. — R.

Ja ho sabeu...

— que els films de R. Novarro per a la temporada són: *Amors prohibits* i *El Pagà*?

— que els de Greta Garbo són: *La dama misteriosa*, *Una dona lleugera* i *Orquidees salvatges*?

— que els de J. Gilbert són, a més d'*Una dona lleugera*, *Els cosacs*, *La màscara del diable* i *El desert de la set*?

— que els d'E. Jannings són: *Alta traïció* i *Els pecats dels pares*?

— que *El primer amor* de P. Fejos que deïem haver tingut un gran èxit a Itàlia no és sinó *Soledat*? Aquests canvis de títols són capaços de despistar al més eixerit.

Clarence Brown

Hem pogut reveure en un cinema popular, on ha estat represa, la gran obra d'aquest director: *El dimoni i la carn*. Aquest film només té una feblesa: la intervenció d'aquesta noieta al final per arranjat les coses, figura femenina que té més de novella rosa que de Sudermann. Per la resta el film és excel·lent. Greta Garbo hi és com no l'hem ja tornada a veure més.

C. Brown era enginyer. Debutà al cinema com a assistent de M. Tourneur. El seu treball és d'una precisió matemàtica. Rarament en muntar el film hi aporta modificacions, tant és precisa en ell la visió inicial. Treballa per a la supressió dels primers plans i arribar prescint d'ells a matisar almenys tan bé com fan els altres.

Darrerament ha filmat una magnífica història sobre la vida dels miners a Alaska: Es el film *La Ruta del o8*, amb R. Forbes i Dolores del Rio. Veurem d'ell també la pròxima temporada *Una dona lleugera*, amb Greta Garbo i John Gilbert.

PANORAMA

DISCOS

Evelyn Brent

Ens plau publicar ací una fotografia d'aquesta dona, tal com la veurem en un film de la temporada vinent titulat: *La dona i el Rajà*.

L'ascensió en el camí de la celebritat d'aquesta artista ha estat tan ràpida com merescuda. Ahir a penes coneguda dels especialistes, avui és prou popular perquè el seu anunci en la cartellera d'un cinema sigui un reclam considerable. La seva tasca personalíssima en *La llei de l'Phama* la revela una artista intensa. Naturalment que el relleu extraordinari de la seva tasca provenia en part de les excel·lències del

EVELYN BRENT

scenari. Lamentem que la censura ens privi del plaer de veure-la en el film del mateix autor *L'última ordre*.

En l'obra on les seves facultats han trobat més favorable ocasió de manifestar-se fou en el film *D'home a home*, on ella feia el rol central i portava quasi tota sola el pes de l'obra. La rapidesa del procés cinemàtic fa particularment difícil aquests rols en què cal en poques escenes mostrar un accentuat desenvolupament psicològic, i els que han vist el film esmentat saben com Evelyn Brent reeixí en la interpretació d'un anorreament moral provocat pel clima tropical.

Un trio excepcional

Ens referim al trio que formen Victor Seastrom, Lillian Gish i Lars Hanson, de la mútua col·laboració dels quals han sortit ja dos films de qualitat destinats a perdurar: *El vent* i *La dona marcada*, tots dos d'una remarcable honradesa artística, d'una sinceritat en la inspiració que és quasi un miracle la seva aparició en ple mercantilisme tirànic i embrutidor.

V. Seastrom ha trobat en les dos artistes consagrats, dos col·laboradors, digníssims interprets del seu pensament, que quan és lliure sap ésser atrevit i profund. Vingut com ell de terres nòrdiques, Lars Hanson ha vingut amb el seu talent excepcional a rompre la monotonia del «star» americà, donant de sobte una nota de puïança i d'intensitat que ha imposat tot seguit l'admiraçió.

¿Quan aquests grans artistes tornaran a dar-nos una altra obra? És difícil de preveure-ho; per altra part és ara ben poc probable.

Lars Hanson ha tornat aviat a Europa. Sembla que a Hollywood no l'han tractat del tot bé. De retorn a Europa ha filmat, per compte de la Ufa, *La volta a la llar*, que sembla ésser quelcom de ferm.

Lillian Gish, no fa ara res. El *scenari* que Max Reinhardt proposà per a ella als United Artists, ha estat refusat per aquesta gent, que pel que es veu el trobaven massa artístic. Mentrestant la pròxima temporada l'hauran de passar sense cap film de Lillian Gish. Caldria, doncs, que MIRADOR procuri posar remei a tan greu anomalia representant alguns dels seus films, que en té de bons, d'excel·lents!

Quant a V. Seastrom, el seu darrer film: *La màscara del diable*, és amb John Gilbert que l'ha filmat. John Gilbert havia ja treballat amb ell, en el film: *El que rep les bufetades*. Ningú no negarà les aptituds del famós actor, però tothom també convindrà que hi ha entre ell i Lars Hanson una bona distància, a favor de l'últim, naturalment. Hom ho pogué copsar plenament en el film: *El dimoni i la carn*, on treballaren plegats. John Gilbert hi tenia un veí que el comprometia. I és que hi ha en el treball de Lars Hanson una humilitat, una renúncia a tot exhibicionisme que és el secret de l'art autèntic i que contrasta sensiblement amb el divisme de John Gilbert. Esperem que en el pròxim film, Seastrom haurà sabut imitar-se!

M. M.

Llevat de la *Simfonia* de Mozart, que l'altre dia comentàvem, l'enregistrament de música simfònica d'aquest mes queda reduït a *Le Fontane di Roma* i a unes danses de Brahms.

El poema simfònic de Respighi pertany encara a la música dita de programa; en ell el compositor, segons manifesta en la mateixa partitura, ha volgut copsar tota la grandesa de Roma: els seus homes, les seves legions, festes, etc., etc. I per això ha tingut d'emprar un llenguatge musical massa extens, que el fa abarrocant. Això en una sala de concerts fa certa impressió de grandiositat si és revestida amb procediments orquestrals de bona llei, com és amb aquesta obra, però el disc resulta un motllo massa estret per a contenir-la. Els editors de música mecànica mostren una preferència molt d'agrar per a la música moderna, per més que aquesta en moltes de les seves manifestacions sigui un xic difícil de copsar. La nova escola italiana, de la qual Respighi és un dels principals mantenidors, té altres obres més per al disc, ens referim sobretot a música de cambra i cançons: el mateix Respighi i encara més Malipiero, tenen veritables encerts. Ara, pel que no passem és per donar al mercat l'obra inacabada i més en poemes simfònics d'una unitat, que fa impossible d'ésser executada en fragments; caldria haver esperat a donar l'obra sencera.

Els americans, si per ara no han donat cap autor d'obres simfòniques d'un interès positiu, gaudeixen en canvi d'instruments d'execució força remarcables. L'altre dia parlàvem de l'Orquestra de Filadèlfia; avui és l'Orquestra de San Francisco que cal senyalar amb l'interpretació de dues danses de Brahms, no les més conegudes, però sí força estimables per la seva línia melòdica arranjada amb temes populars en forma que els treu aquella grisor acadèmica que omple gairebé sempre la música d'aquest autor.

La música de cambra porta aquest mes autors ben representats: Brahms i el músic espanyol Turina.

El quintet Op. 34 de Brahms que executen el pianista H. Bauer i el quartet Flonzaley omple cinc discos de la Companyia Gramòfon. En aquesta obra hom sent encara una lleugera influència del primer temps que necessita tres discos de trenta centímetres; us recorda que Brahms no va tenir sempre massa en compte el sentit de la proporció. Però en els altres fragments es troba aquella noble factura de construcció que sempre és admirada en les obres d'aquest autor, especialment el *scherzo* és d'una elegància molt palesa, que es fa remarcable amb la superba interpretació amb què és enregistrat. Harold Bauer, interpretant la part de piano, aconsegueix singularitzar-se en la seva tasca sense que el conjunt perdi la seva homogeneïtat, i això sempre és remarcable en un virtuós del piano.

El disc que recull l'obra de Turina *La oración del torero* assoleix aquell grau d'expressió tan intens en aquesta música meridional, que aquí es manifesta neta i sense cap efectisme dels que podria fer suposar el seu títol.

D'aquest mateix autor és la fantasia *Fiesta mora en Tànger*, escrita en forma original per a piano i impressionat per arranjament per a llauts; és doblat per una cançó d'un músic espanyol del segle xv, D. de Mena, dit *Tres caprichos para vihuelas*.

J. G.

Le Fontane di Roma (Respighi), per l'Orquestra Simfònica de Londres (Companyia del Gramòfon, AB 421).

Danza húngara núm. 5 i *Danza húngara* núm. 6 (Brahms), per l'Orquestra Simfònica de San Francisco (Companyia del Gramòfon, AA 143).

Quinteto en fa menor, Op. 34 (Brahms), per Harold Bauer i el Quartet de corda Flonzaley (Companyia del Gramòfon, DB 970-1-2-3-4).

La Oración del Torero (Turina), pel Quartet Rafael (Companyia del Gramòfon, AB 438).

Fiesta mora en Tànger (Turina) (Arr. Aguilar) i *Tres caprichos para vihuelas* (D. de Mena, segle xv), pel quartet Aguilar (Companyia del Gramòfon, AB 442).

Lavabos Cardona Vergara, 1

Al senyor li ha caigut un puny.

(Kölnische Illustrierte Zeitung.)

Una escena de «Les tristeses de Satanàs»

vei d'una idea la seva activitat creadora, i si solament delatar quan aquesta intenció és mal realitzada quan, com diem, les preocupacions morals arriben a atemptar l'estètica de l'obra que s'atén massa a un fi extrínsec, en perjudici de la seva peculiar essència.

Amèrica és un poema èpic a favor del progrés i de la llibertat formidable. Les intencions patriòtiques, el calor d'una convicció, beutat colpidores. És, si voleu, un sermó, però un sermó excel·lent. En canvi, *Les Tristeses de Satanàs* és un altre sermó, però dolent. La idea està mal servida i la intenció és una fallàcia.

Cuitem a dir, o millor dit, a repetir que *Les Tristeses de Satanàs* és un film indigne de la signatura que ostenta.

Ja que hem citat *Amèrica*, preguntem: ¿per què D. W. Griffith ha desertat de la seva posició heroica? Certament, els dos films d'ell estrenats aquí aquesta temporada, *La batalla dels sexes* i *La seva major victòria*, han estat dos films bons, entre els millors del repertori presentat, però amb tot no poden ni de lluny aparellar-se amb obres de la categoria d'*Amèrica*, *Les dues tempestes* o *La dansa de l'Idol*. La tècnica hi és de primer ordre; l'habilitat, mestriosa, però el gran temperament poètic, la puïança creadora del seu autor que sap a moments igualar-se a un Dickens o a Dostoyevski, no s'hi veuen a penes!

Esperem, vivim en la confiança que D. W. Griffith coneixerà la inspiració misteriosa que li permetrà donar encara al cinema algunes obres d'aquella elevació com ell quasi és únicament capaç de produir.

Fontbernal

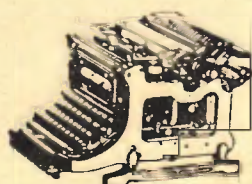
Sastre

Cucurulla, 2, 1er
BARCELONA

J. PALAU

Albiol G. i Riera, S. L.

Passeig de Gràcia, 42 - BARCELONA - Telèfon 15345

Quan vulgueu adquirir una màquina d'escriure consulteu-nos
Aquesta casa és absolutament formal
Màquines de totes marques: noves, reconstruïdes i d'ocasió
Taller ben muntat per a adobs i reconstruccions. Abonaments
Representants de l'atril «KOPI» i multicompositors «PERFECT»

D'UN 5 A UN 10 PER 100 DE DESCOMpte PRESENTANT AQUEST ANUNCI

DE LES ARTS

Una escultura de Fenosa

A París vaig veure, per primera vegada, una escultura de Fenosa. D'això ja fa uns quants anys. En aquella època Fenosa passava la temporada de privacions i neguits que anomenarem, per entendre's, "l'hora d'obrir-se un comi", la qual han hagut de passar gairebé tots els nostres artistes que avui dia estan més o menys situats en la *Ville Lumière*, com diuen els magazins.

En aquella època, París començava a liquidar el cubisme; Tristan Tzara feia ro-

Pere Inglada era ja, en aquell temps, l'exquisit dibuixant *animalier* d'afinitats orientalistes, amb la correcció selecta de sempre.

Màrius Vives treballava en les seves terres cuites, d'una sabor local remarcable i En Sala bufava el seus vidres amb la seva habilitat acostumada.

I Apelles Fenosa què feia, en aquell temps, per París? Freqüentant diàriament *La Rotonde*, conversant a les taules del *Dôme*, discutint amb tota mena d'artistes pro-

SOBRE DOMINGO

La pintura de Domingo, com la veig millor, és amb els ulls tancats; en percebo el ritme amb la cadència del meu cor.

Domingo esguarda viure el color, preveu els seus desigs, i ella li fa les seves confidències. — Ell la traïx... si traïr és estimar massa.

Com Jodes lliurà el Crist, la lliura al botxí per tal de millor exaltar-la i de plànyer-la. Domingo? Les seves teles, mal les talles sin a trossos, cada una d'elles, a la palma de la mà o dintre de tot d'un calaix següien vivint.

Vida múltiple de les cèl·lules el conjunt de les quals és una altra vida, embranzides profundes, d'esquerra a dreta, tals com del cor humà — tal és l'obra de Francesc Domingo, la seva creació. Perquè creador ho és en la mesura en què l'apòstol ho és del seu déu.

I després, i sobretot, és pintor.

Enteneu amb això que ell, conscient del seu paper i dels seus mitjans, ha adaptat aquests a aquell.

En el seu art l'atzar no entra sinó autoritzat i en tant que els seus efectes són previsibles.

Amant sense egoisme de la tela, cap parçella no és privada de les seves carícies. Si pinta un retrat, Domingo tracta amb la mateixa ardor la cara i el fons.

Domingo, pintor, és home també i per això tot el commou. — Quantes vegades he comparat — i amb avantatge seu — la tècnica d'ell a la de Monet.

Monet, un pintor i no un home. El seu lloc no és pas a la vida. Pel que a mi fa, no tindrà mai ganes de tenir una de les seves obres tatuada damunt el meu pit. Ja és dir prou. Monet? Un demagog de la pintura, un escamotjador de dificultats. L'oli és noble, ell el prostitueix. — Per fer ressaltar una flor porpra, sacrifica espais immensos, els colpeja de dol. Amb falsos aires d'abandó. Monet dibuixa primer per obeir després el seu dibuix. — El templa la carta postal i la seva sensibilitat. Domingo pinta — i prou. Distingeix dibuix i pintura i considera llur confusió amb una mena de pederàstia. Amb això es veu que té el gust del que és normal i sà i no es sacrifica a les modes.

I què pinta? Tot, i a més a més dones. De moment, potser només pinta dones. Però qui sap si ho sap! — l'objecte li és indiferent.

Que no li parlin pas de pintura objectiva. Se'n riuria. No es discuteix allò que és... i, vulguis no es vulgui, l'objecte és sempre a la base de la pintura.

Totes les escoles han cercat la valor pictòrica fent-la dependre de l'objecte. — Error.

L'objecte no viu sense matèria. En conseqüència la matèria és, abans que tot, l'expressió veritable de l'art i el pintor ha d'animar-la.

Per això és que conforma el món a la seva reproducció. Domingo diu als que re-

Pintura de Domingo exposada actualment a la Sala Parés

dar el cap, especialment dels russos i americans, amb el seu dadaisme, i encara no comptava l'actual i flamant sobrealisme.

Posats a recordar coses, potser serà avinent esmentar l'estat de les activitats dels artistes catalans a París, tal com vaig veure aleshores.

En Fere Pruna era considerat com una mena de noi prodigi. Els marxants començaven a seguir-lo, feia rotllo a *La Rotonde*, festejava amb gran convicció, pintava a la page seguint alguna de les tantes i variades maneres picassianes, de les quals més tard ha sabut alliberar-se.

Josep de Togores estava ja ben situat a la *Galerie Simon*, al costat de Picasso, Braque, Manolo, etc. El seu marxant, Khanweiler, va fer-me grans elogis del seu *poulain* i n'esperava més valuosos resultats; i val a dir que Togores, després, ha respost abundantment.

Manuel Humbert era l'esperit refinat de sempre, sense gaires exhibicions; amb el seu caràcter passiu de no preocupar-se gaire de la qüestió "d'obrir-se pa"; semblava que era a París, solament, per una curta temporada.

Joan Miró no era, encara, el famós Miró d'avui. Si bé vestia amb frapant elegància (monocle i tot), vivia modestament. En aquell temps, exhibia la seva obra *La Femme* en el local "Le Caméléon", de Montparnasse. La seva inquietud maquinava futures realitzacions, les quals tanta fama li han donat. El seu temperament, verge de tota malícia, era aprofitat pels seus companys compatriotes per a conivir en agradable companyia. Aleshores — com així, també, actualment — Joan Miró era d'una correcció simpàtica i vertadera.

Francesc Domingo començava a tenir marxant i a desvetllar l'interès dels crítics parisencs. Pintava molt diferent d'ara, amb una gran concisió i una austeritat controlada per la seva afuada sensibilitat. També festejava amb qui, malauradament, fa poc temps, ha perdut. Havia fet uns quants retrats admirables.

Josep Llorens i Arugas passava grans trifulques per a muntar el forn de ceràmica a Charenton. Les seves reconegudes dots de *causeur* suculent començaven a tenir anomenada entre la gent indígena; i el seu coneixement profund de la ceràmica, ben aviat, va situar-lo entre els millors productors de l'ofici.

L'escultor Dunyac havia deixat de col·laborar amb Bourdelle per a continuar la seva obra, de la qual podem veure, avui dia, els bons resultats d'una orientació definida i equilibrada.

cedents de tota mena de països, afinar la seva visió escultòrica i produir no pas tot el que volia, sino tot el que podia interessar als marxants. Era el cas de gairebé tots els començaments, el moment de les gran il·lusions, de la primera joventut, amb tot el repertori d'aspiracions, elevades recerques, indispensables, privacions, etc.

Ha passat el temps i la situació de Fenosa començava a consolidar-se. Aquella intenció emotiva de la primera època, avui ha granat. L'essència principal de l'escultura de Fenosa és, encara, una expressivitat alada, per bé que, de vegades, tot just insinuada. Ara com ara, hi ha més intenció que solucions resoltes, cosa, per altra banda, de majors possibilitats que una tècnica traçada al servei d'una visió insulsa.

L'escultura de Fenosa té certes afinitats amb l'expressionisme alemany. Però el contagi és més en el concepte que en la realització, puix el nostre escultor conserva la seva racialitat. Per això podríem dir que ha insinuat l'expressionisme català.

En l'escultura de Fenosa hi ha una incògnita que el temps, naturalment, solucionarà: saber si la superació de l'ofici mitigarà el *charme* actual, o bé l'aguditzarà.

Un retret cal fer a Fenosa: la seva lentitud de producció; puix els qui estimem la seva escultura voldríem veure'n més sovint. De les obres que conec, assenyalaré: *Les tres Gràcies* com una mostra reeixida de l'epigramisme viu i sensible de l'art de Fenosa.

L'escultura que reproduïm, és un pas endavant. Seguint així, aquella incògnita esmentada es resoldrà favorablement. La composició d'aquest brollador per a un jardí de Sant Gervasi està ben resolta; i quant a visió estem més a prop d'algunes escultures de jardí vuitcentistes del mateix Sant Gervasi, que no pas del — posem per cas — expressionista Lehmbruck. Això vol dir que Fenosa ha sabut situar la seva escultura en el lloc d'emplaçament destinat, tot conservant les característiques del seu estil.

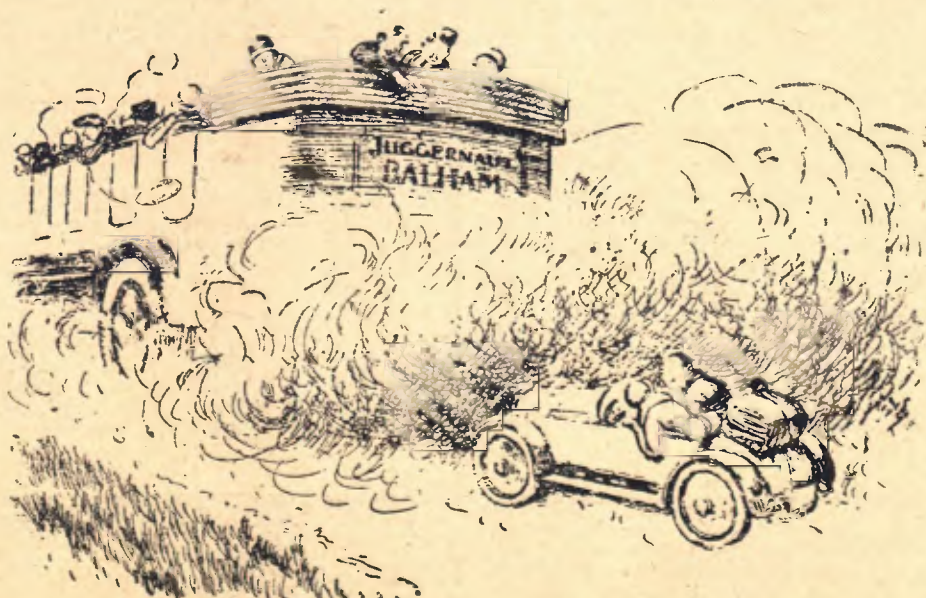
MÀRIUS GIFREDA

L'escultura d'Apelles Fenosa de què es parla en aquest article i representada pel gravat que l'acompanya, està destinada a una font per a la torre que posseeix el senyor N. Esteva als voltants de Barcelona.

Joies d'elloties

J. LLOCA

Rambla del Centre 33.
Passatge Bacarai, 2.

El propietari curt de vista del 5 cavalls. — No era cap tempestat, dona; és que hem fet cinc quilòmetres sota aquest autocar.

(Ric et Rac.)

— Que prodrieu dir-me si es dorm bé en aquest hostal?
— Em penso que sí. Fa una hora que truco i no baixa ningú a obrir-me.

(Passing Show.)

— Teniu un bon gos per guardar-vos la roba.

— El cas és que aquest gos no és meu, i ja fa una hora que no em deixa acostar-m'hi per vestir-me.

(Passing Show.)

— Caram! Des de quan toques l'arpa?
— Què t'emboliques! ¿No veus que em serveix d'antena?

(Münchener Illustrierte Presse.)

La clienta. — No m'agrada aquest silló: té els braços massa durs.

(Life.)

El repòrter. — Això dona gust!

(Judge.)

— No us queixeu del vostre marit. Està d'allò més bé per la seva edat.

Per la seva potser sí, però per la meva...

(Ric et Rac.)

— Figura't que el poca-vergonya s'ha dedicat a explicar qui sap-les mentides sobre mi.

— ¿Per què no l'obligues a provar el que ha dit?

— No bado tant. Llavors potser se sabria la veritat.

(Punch.)

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins a les dues de la matinada

Cada dia, fins a les nou de la nit, el públic podrà visitar les instal·lacions industrials dels Palaus de Comunicacions i Transports, Electricitat i Força Motriu, Art Modern, Alfons XIII, Reina Victòria Eugènia, Vestit Agricultura i Alimentació, i Meridional i Missions.

La secció de l'Art Antic del PALAU NACIONAL estarà oberta igualment al públic cada dia, de deu a una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no hi tingui lloc cap festival.

Cada dia, tarda i nit, concert per Bandes militars i civils

Gran Parc d'Atraccions Roserar - Miramar - Poble Oriental

SECCIO JAPONESA AL PALAU ALFONS XIII
VENDA D'ARTICLES JAPONESOS

PREUS

Entrada al recinte de l'Exposició 2 ptes.
Entrada de cotxes al recinte 4 »

Poble Espanyol

AVUI DIJOUS, a les sis de la tarda, Gran Festa Infantil al Poble Espanyol, amb focs japonesos, enlairament de bombes, cucanyes, bandes de música, pallsos, gegants, nans, etc., etc.

PREUS

Entrada al Poble Espanyol 2 ptes.
Entrada al Poble Espanyol, nens 1 »
Cadires gratis.

Palau de Projeccions

AVUI DIJOUS, a un quart d'onze de la nit,

Primer Concert per l'Orfeó Català

sota la direcció del mestre LLUIS MILLET

PROGRAMA

PRIMERA PART

MILLET	El cant de la Senyera
MAS I SERRACANT	El rossinyol
	Soprano solo, Sra. Fornells
PÉREZ MOYA	La nina bella
PÉREZ MOYA	Cançó de batre
	Tenor solo, Sr. Nin
COMELLES RIBÓ	L'enyor
	Soprano solo, Srta. Salvadó
BOTEY	El caçador i la pastoreta
	Baríton solo, Sr. Crespo
MORERA	Les fulles seques (sardana)

SEGONA PART

NICOLAU	La Mare de Déu
RAVEL	Tres ocellets del Paradís
	Solistes: Sra. Fornells
	Srta. Roca
	Srs. Torre i Crespo
VICTORIA	Calica verunt couli mei
JANNEQUIN	Ocellada

TERCERA PART

VIVES	Jesús i Sant Joan
VIVES	Processó a la muntanya
VIVES	A la plaça hi han ballades
Llotges sense entrada	30 ptes.
Entrada platea amb entrada	4 »
Butaca lateral de pis	3 »
Butaca pis amb entrada	3 »
Entrada a llotja	1 »

Dia 6, a les deu de la nit: Inauguració de l'Orgue monumental instal·lat al saló de festes del Palau Nacional amb un extraordinari concert a càrrec de l'eminent organista Alfred Sittard, de Sant Miquel, d'Hamburg

(Sol·liciteu invitacions a les Oficines de l'Exposició [Secció d'Organització i Propaganda], i Magatzems de música)

Demaneu

"BABY-LAX"

El millor Laxant-Purgant

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasis úrica (mal de pedra), Bronquitis parenquimatosa, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn
amb ampolles de litre i de mig litre
i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, v. SALMERÓN, 133

RAMON BES & C.^a

Maquinària, Tipus, Filetatge
de bronze, Tintes y utilitatge
per les Arts Gràfiques

Carrer Agullers, 1, i Via Laietana, 4

Telèfon 15524 - Apartat 896
Direcció telegràfica: DANIBES

BARCELONA

Altes, baixes i traspassos de contribució

Totes les diligències i
conflictes amb Hisenda
Diputació
i Ajuntaments

AFISA

Director

CARLES OSSORIO

Laietana, 18, pral., B

SUBSCRIVIU-VOS A LA

GASETA DE LES ARTS

DIRECTOR: Màrius Gifreda

ART ANTIC: Joaquim Folch i Torres

ART MODERN: Rafael Benet

ABONAMENT

Un any: Barcelona, 17 ptes. — Península, 18 ptes.
Un trimestre: Barcelona, 6 ptes. — Península, 6'50 ptes.

Redacció i Administració: VIA LAIETANA, 37 - BARCELONA

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

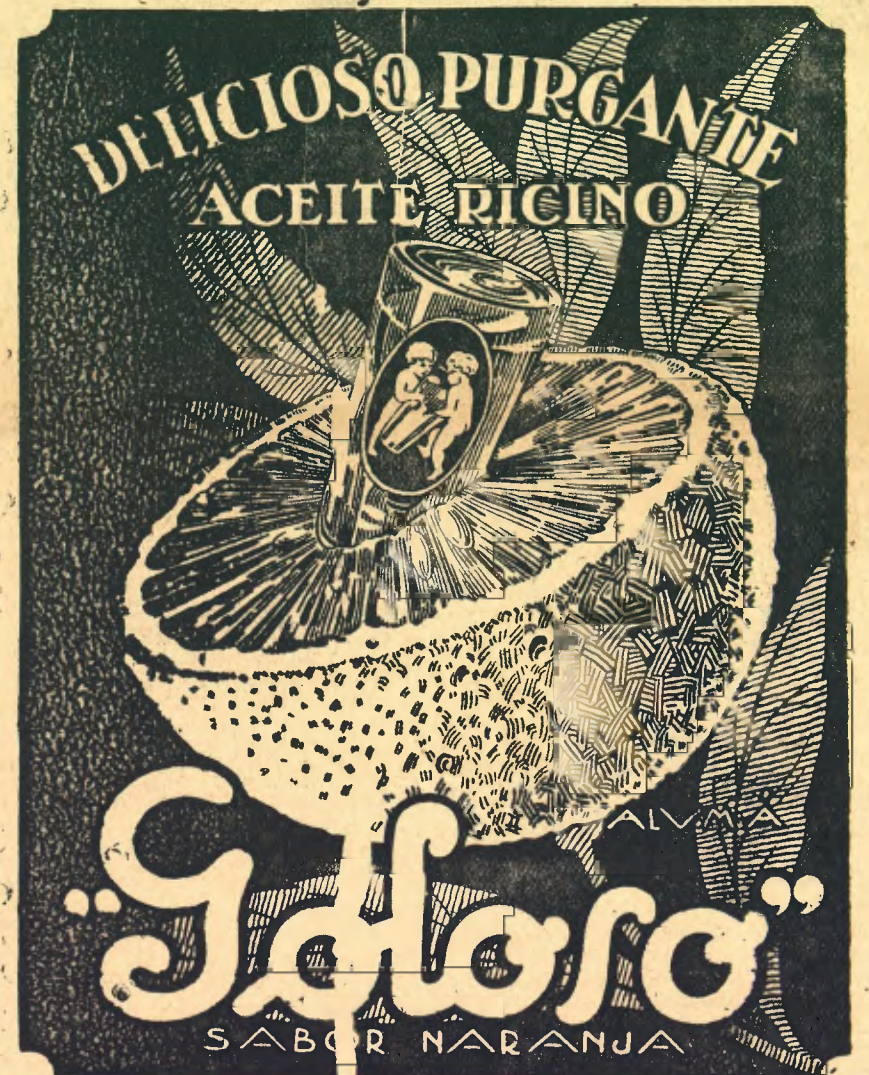
Correu: Apartat 190
Telegr: "CARBUROS"

Mallorca, 234
BARCELONA

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI, Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corubion (Corunya) :: OXIGEN 99% DE PURESIA, Fàbriques a Barcelona i València :: ACETILEN DISOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid i València :: FERRO MANGANESI i FERRO-SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fils i pessos seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIO INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUFADORS, MANOMÈTRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTÒGENA

Pressupostos, estudis, consultes i assaigs, gratis

Subscribiu-vos a MIRADOR

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En _____
que viu a _____
carrer _____ n.º _____ se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

_____ de _____ de 19____

Signatura

